

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. H.**, narozeného, bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odbor právní a Krajský živnostenský úřad, oddělení státního občanství a přestupků**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o návrhu na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 33A 34/2012 ze dne 18.11.2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Ve včas podané žalobě žalobce podal žádost o obnovení řízení ve věci rozsudku č.j. 33A 34/2012, kde bylo rozhodnuto dne 21.1.2013. Svůj návrh odůvodnil tak, že vlivem zjištění nových skutečností žádá Krajský soud v Brně o obnovení řízení. Rozsudek ocelové tyče byl vyvrcholením sledu událostí, které následně vedly k prodeji rodinného domu jeho manželky R. H., Pod tíhou stupňujícího se psychického nátlaku na celou rodinu H., jak ze strany manželů Ing. V. a M. P., tak i odborů MěÚ v Kroměříži byli nuceni dát manželčinu lukrativní nemovitost do prodeje přes realitní kancelář. Po prodeji nemovitosti a následném předání novému majiteli se po nějakém čase žalobce náhodně dozvěděl, že uvedenou nemovitost v K. na ulici K. 2386/48 vlastní manželé Ing. V. a M. P., které měl žalobce údajně ohrožovat ocelovou tyčí. K žádosti přiložil ověřenou kopii kupních smluv z Katastrálního úřadu v Kroměříži. Uvedl, že je přesvědčen, že tzv. válku sousedů manželé P. úmyslně a

promyšleně vyprovokovali za vydatné podpory úředníků MěÚ v Kroměříži, aby následně přes prostředníka koupili sousední nemovitost s pozemkem.

Na výzvu soudu pak žalobu doplnil tak, že o důvodech obnovy se dozvěděl na Katastrálním úřadě v Kroměříži dne 21.10.2013, kde si s manželkou nechali vyhotovit kopii dvou kusů kupních smluv, týkajících se rodinného domu manželky žalobce na adrese K., K. 2386/48. Žalobce žádá, aby byl zrušen rozsudek ve věci 33A 34/2012 v celém rozsahu, a aby byl vydán nový rozsudek, kterým bude žalobce zbaven viny v plném rozsahu a zbaven povinnosti uhradit v plné výši náklady řízení a úhrady celé pokuty, včetně úhrady soudního poplatku. Žádost podává ve stanovené lhůtě do tří měsíců. Ing. V. P., který dal podnět na Policii ČR ke stíhání žalobce se posléze (s odkazem na kupní smlouvy) stává přes prostředníka L. F. novým majitelem nemovitosti, spolu se svojí manželkou M. P., kde měl být spáchán osobou žalobce přestupek (tj. K., K. 2386/48). Uvedl, že to, že se vlastníky nemovitosti v K., K. 2386/48 stali manželé P., se žalobce dozvěděl 21.10.2013, což plyne z data na obou kopiích kupních smluv z Katastrálního úřadu v Kroměříži, kde datum je 21.10.2013. Z obsahu obou kupních smluv na nemovitost K., K. 2386/48 vyplývá, že manželé P. dne 7.6.2013 uzavřeli u JUDr. M. K. v Kroměříži smlouvu o jakési půjčce panu L. F., který kupoval nemovitost od manželky žalobce, a to nemovitost v K., K. 2686/48, podpisem smlouvy dne 10.6.2013.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) vydal dne 27.7.2012 pod č.j. KUZL/45122/2012, sp.zn. KUSP/45122/2012/PŽÚ/Du, rozhodnutí, jímž v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Kroměříž (dále jen „správní orgán“) ze dne 14.6.2012, č.j. 01-C/019133/KPP-97/12-18. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Tohoto přestupku se dopustil tím, že dne 3.3.2012 okolo 19.25 hod. v K. na dvoře domu č.p. 2386 v ulici K. úmyslně obtěžoval rámem vznikajícím z tlučení do ocelových plechů přistavených k plotu na hranici pozemku V. P., kdy následně přehodil ocelovou trubku na pozemek V. P. Za přestupek mu jako sankce byla uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a dále mu byla uložena povinnost k úhradě nákladů řízení v částce 1.000 Kč. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 1.8.2012.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21.1.2013, č.j. 33A 34/2012-29, zamítl. Žalovaný nevyužil možnosti podat proti uvedenému rozsudku kasační stížnost. Dne 27.1.2014 obdržel žalovaný k vyjádření návrh žalobce na obnovu soudního řízení. V návrhu uvádí, že Ing. V. P., který na něj podal podnět na Policii ČR, se posléze stal společně se svou manželkou M. P. přes prostředníka L. F. novým majitelem nemovitosti, kde měl být přestupek spáchán, tj. K., K. 2386/48. Toto žalobce dle svého tvrzení zjistil dne 21.10.2013, kdy si nechal na Katastrálním úřadě v Kroměříži vyhotovit kopie 2 ks kupních smluv týkajících se rodinného domu jeho manželky R. H. – K., K. 2386/48. Žalobce uvádí, že z obsahu kupních smluv vyplývá, že manželé P. uzavřeli dne 7.6.2013 smlouvu o půjčce L. F., který kupoval nemovitosti R. H. V návaznosti na toto žádá žalobce o zrušení rozsudku soudu v plném rozsahu a o vydání rozsudku nového, který by jej zbavil viny v plném rozsahu, a taktéž povinnosti uhradit náklady řízení, pokuty, soudní poplatek.

Žalovaný k podanému návrhu na obnovu řízení uvádí, že s návrhem nesouhlasí a je toho názoru, že žalobcem tvrzený důvod pro povolení obnovy řízení není relevantní. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, důvody pro obnovu řízení specifikuje v ust. § 111. Žalovaný je toho názoru, že žalobcem uváděný důvod není důvodem, který by byl způsobilý změnit skutkové okolnosti dané věci. Jedná se spíše o důvod spekulativní a účelový. Ke spáchání skutkového jednání, které bylo následně kvalifikováno jako přestupek, došlo dne 3.3.2012 a k uzavření kupní smlouvy (její obsah není žalovanému znám) mělo dle tvrzení žalobce dojít až v červnu 2013. Žalovaný je toho názoru, že tvrzení žalobce nemůže nic změnit na zjištěných učiněných v rámci řízení o přestupku, jak jím samotným, tak správním orgánem. V žalobou napadeném rozhodnutí bylo podrobně uvedeno, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný ke shodnému závěru jako správní orgán. Výpověď jak žalobce, tak svědků zhodnotil každou samostatně a všechny i ve vzájemných souvislostech. Výpovědi posuzoval rovněž v kontextu s obsahem kamerového záznamu.

V návaznosti na výše uvedené navrhoval zamítnutí návrhu na obnovu řízení.

Žalobce k žalobě připojil kopii kupní smlouvy se smlouvou o úschově uzavřené mezi R. H., trvale pobytem K. 2386/48, K. jako prodávající na straně jedné a L. F., trvale pobytem jako kupující na straně druhé a Mgr. B. K., advokátem se sídlem, dále také „vedlejší účastník smlouvy“, z níž mimo jiné vyplývá, že prodávající prodává za vzájemně dojednanou kupní cenu ve výši 2.850.000 Kč kupujícímu nemovitosti popsané v čl. I. uvedené smlouvy (budovy č.p. 2386 na pozemku p.č. st. 530/1 o výměře 328 m², zastavěná plocha a nádvoří, pozemek p.č. st. 530/1 o výměře 328 m², zastavěná plocha a nádvoří, pozemek p.č. 349/1 o výměře 1.676 m², zahrada zapsáno na LV č. 452 pro okres Kroměříž, obec Kroměříž, k.ú. Kroměříž, část obce Kroměříž a kupující nemovitosti popsané v čl. I. této kupní smlouvy kupuje.

Soud tak citoval čl. 1 a čl. 2 předložené kopie kupní smlouvy, která byla uzavřena dne 10.6.2013.

Pokud pak jde o další předloženou kopii Kupní smlouvy uzavřené ve smyslu ust. § 628 občanského zákoníku, jedná se o smlouvu mezi prodávajícím L. F., trvale pobytem a kupující manželé Ing. V. P. a M. P., oba bytem, K., v níž mimo jiné uvedeno v čl. 1, že prodávající je vlastníkem níže specifikovaných nemovitostí (objekt bydlení č.p. 2386 postavený na pozemku p.č. st. 530/1 – zastavěná plocha a nádvoří, pozemek st. 530/1 – zastavěná plocha a nádvoří, pozemek p.č. 349/1 – zahrada, to vše v k.ú. a obci Kroměříž, nemovitosti zapsány na LV 15765 KÚ pro Zlínský kraj, KP Kroměříž. Z čl. II. vyplývá, že dohodnutá kupní cena je 2.850.000 Kč a kupující shora uvedené nemovitosti přijímají do SJM za dohodnutou kupní cenu 2.850.000 Kč. Dále z čl. III. uvedeno, že kupující mají vůči prodávajícímu pohledávku ve výši 2.850.000 Kč na základě smlouvy o budoucí kupní smlouvě a smlouvy o půjčce uzavřené mezi účastníky dne 7.6.2013, přičemž splatnost půjčky nastala dnem uzavření této kupní smlouvy. Prodávající mají vůči kupujícím na základě této kupní smlouvy pohledávku ve výši 2.850.000 Kč, která představuje kupní cenu za prodávané nemovitosti.

Z čl. IV. kupní smlouvy pak vyplývá, že smluvní strany se dohodly, že kupní cena bude uhrazena vzájemným započtením pohledávek.

Ze spisu sp.zn. 33A 34/2012 Krajského soudu v Brně bylo zjištěno, že rozhodnutím správního orgánu Komise k projednávání přestupků města Kroměříž byl P. H. uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit schválností spočívající v tom, že dne 3.3.2012 okolo 19.25 hod. v Kroměříži na dvoře domu č.p., na ulici, úmyslně obtěžoval rámusem vznikajícím z tlučení do ocelových plechů přistavených k plotu na hranici pozemku V. P., kdy následně přehodil ocelovou trubku na pozemek V. P.. Za tento přestupek mu byla uložena sankce – pokuta ve výši 4.000 Kč a dále mu byla uložena povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Protože s tímto rozhodnutím P. H. nesouhlasil a podal proti němu odvolání, rozhodoval ve věci dne 27.7.2012 Krajský úřad Zlínského kraje, odbor právní a Krajský živnostenský úřad, oddělení státního občanství a přestupků 27.7.2012, kdy odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14.6.2012 potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal 13.8.2012 žalobu ke Krajskému soudu v Brně (doručeno 14.8.2012).

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21.1.2013, č.j. 33A 34/2012-28 žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním i ve správním spise žalovaného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalobce ve své žalobě v podstatě uvedl jednu námitku, a to, že správní orgán jeho obvinění opírá o nepřímé důkazy a namítá, že vycházel i z výpovědi svědkyně M. P., která vypovídala v řízení protichůdně. Jinak popsal umístění domu, v němž společně se svoji rodinou bydlí, zmínil i sousedské spory s rodinou P., která bydlí v sousedství. Žalobce neupřesnil, které nepřímé důkazy uváděné žalovaným jsou pro něho nedůvodné. Namítal jen výpověď svědkyně M. P. Soud uvedl, že ze správního spisu žalovaného vyplývá, že správní orgány obou stupňů vzaly jako nepochybné, že předmětného dne všichni, tj. obviněný i svědkové, slyšeli bouchání do plechu. Svědka Ing. V. P. hluk z bouchání do plechu přiměl k tomu, že otevřel dveře na zahradu a rozsvítil na ní světlo. M. P. hluk přiměl k tomu, aby se podívala z okna synova pokojíčku, kde se právě nacházela. Svědkyně R. H. sice hluk slyšela, ale podívat se nešla. Obviněný se podívat šel, ale nikoho neviděl a plechy se nehýbaly. Správní orgán posoudil výpovědi manželů P., tyto výpovědi považoval za věrohodné, neboť korespondují spolu a tvoří jeden logický celek. S těmito výpověďmi pak koresponduje i obrazový záznam předmětné situace, tak jak jej zachytila kamera umístěná na domě P. Záznam dokresluje a doplňuje výpovědi všech čtyř výše uvedených osob. I když nezachycuje zvuk, tak nemá odvolací orgán pochybnosti o tom, že plechy opřené o plot P. ze strany dvora H. se pohybovaly v důsledku bouchání. Bouchání do plechu potvrzují ve svých výpovědích jak obviněný, tak jeho manželka R. H. a oba manželé P. Záznam koresponduje i v tom, že ze strany H. dopadla na pozemek P. kovová tyč – lešenářská trubka. Naproti tomu žalobce uvedl, že hluk slyšel, přišel se podívat na dvůr, ale plechy se už nehýbaly, což spíše nasvědčuje tomu, že bouchání do plechu probíhalo v době poměrně krátké, tak jak je to zřejmé ze záznamu i z výpovědi svědků P. I když svědkyně R. H. hluk slyšela, podívat se, co je zdrojem tohoto hluku, se nešla. Z výpovědi svědkyně H. vyplývá, že její manžel hovořil s Ing. P. a měl údajně říci „P. přestaň mlátit do těch plechů“, naproti tomu Ing. V. P. uvedl, že mu obviněný řekl „..... P., proč boucháte do těch plechů“. Z obou výpovědí, byť nejsou doslovně shodné, jednoznačně vyplývá, že obviněný oslovoval svědka Ing. V. P. a nepřímo jej tak předmětnou dobu označoval za osobu, která do plechu bouchala. Ze všech těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že je zřejmé, že předmětného dne v určenou dobu někdo bouchal do plechů, které

opřel o plot mezi pozemky H. a P. Není pochyb dále o tom, že plechy byly opřeny o plot ze strany pozemku H. a také nejsou pochybnosti o tom, že na pozemek P. dopadla ze strany od pozemku H. kovová trubka. I když obrazový záznam konkrétní osobu nezobrazil, lze mít za prokázané, že touto osobou byl obviněný, neboť přístup k těmto plechům byl ze strany H. a nikoliv P. Dále také trubka, kterou lze označit za předmět, kterým bylo do plechu boucháno, dopadla na pozemek P. ze strany H. Také je prokázano, že mezi oběma sousedy jsou dlouhodobější sousedské spory.

Dále uvedeno v uvedeném rozsudku, že soud je toho názoru, že správní orgán vždy rozhoduje na základě všech podkladů z rozhodnutí, které shromáždí, přičemž je jeho povinností ke všem podkladům rozhodnutí se vyjádřit a každý z nich posoudit samostatně a všechny pak ve vzájemných souvislostech. V tomto žalovaný nepochybil a vypořádal se se všemi námitkami vznesenými obviněným v průběhu řízení. Správní orgány obou stupňů postupovaly dle platných právních předpisů, neboť proti žalobci bylo zahájeno správní řízení, byli ve věci vyslechnuti svědci i obžalovaný i obviněný, který se měl možnost ke všem podkladům vyjádřit. Uvedeno dále, že podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Z obsahu správního spisu i z napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobce se dopustil přestupku proti občanskému soužití tím, že je bezdůvodně obtěžoval hlukem a následně ještě došlo ke vhození kovové trubky na pozemek P. Je zde bráno i v úvahu, že plot mezi oběma pozemky je neprůhledný a vysoký, kdy žalobce mohl předpokládat, že může někoho zranit. Toto hledisko považuje soud za závažné, neboť žalobce věděl, že se na pozemku P. může pohybovat, protože se tam rozsvítilo světlo. I přes toto vědomí však kovovou trubku hodil přes plot na předmětný pozemek, kde se naštěstí v danou dobu nikdo nenacházel. Ze záznamu lze však dovodit, že kdyby šel přímo k místu, kde byly plechy ze strany H. opřeny a kudy byla vhozena na pozemek trubka, byl by uvedenou trubkou pravděpodobně zasažen a s největší pravděpodobností by utrpěl i zranění.

Soud uvedl, že se ztotožnil s názorem žalovaného, že není pochyb o tom, že jednání žalobce je závažné a společensky nepřijatelné, byť mohly být jeho důvodem dlouhodobé neuspořádané vzájemné sousedské vztahy pramenící z rozporu ohledně staveb. To však nelze řešit tímto způsobem a naopak se tyto spory mohou ještě prohloubit.

Soud pak uvedl, že se ve vztahu k žalobě zabýval tím, zda správní orgány správně kvalifikovaly jednání žalobce jako přestupek proti občanskému soužití, a jak vyplývá z rozsudku NSS v Brně ze dne 2.7.2010, č.j. 7As 12/2010 pojmy „občanské soužití“ a „schválnost“ představují typické neurčité právní pojmy. Jak už judikoval NSS v rozsudku ze dne 14.2.2008, č.j. 7As 13/2007, že neurčitým právním pojmem je např. pojem veřejný zájem, veřejný pořádek, občanské soužití, pohoda bydlení apod., jejichž obsah musí případ od případu posuzovat správní orgán a na základě všestranného posouzení dané situace rozhodnout, zda je v daném případě jeho obsah naplněn či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že v souvislosti s předmětným skutkovým stavem je obsah daného neurčitého právního pojmu naplněn, musí dále postupovat způsobem, který pro takovou situaci předpokládá daná norma správního práva. U jednání žalobce byly splněny oba pojmy, jak narušení občanského soužití, tak i prvek schválnosti. Tento prvek schválnosti předpokládá také úmyslné jednání a vzhledem k tomu, že správní orgány provedly šetření tím, že vyslechny všechny účastníky, jak obviněného tak svědky, vyvodily z toho správné závěry a uznaly žalobce vinným ze spáchání

přestupku. Žalobce ani nenamítal v žalobě, že by se tohoto přestupku nedopustil, pouze namítal nepřesnosti uvedené ve výpovědích svědkyně P. správní orgán se těmito námitkami už v odvolacím řízení zabýval a vysvětlil, že v podstatě její výpověď korespondovala s výpovědí jejího manžela P. i s uvedeným záznamem, který dokumentoval, že ke konkrétnímu došlo, neboť plechy se hýbaly a ze strany H. na pozemek P. vhozena tyč byla a mohla někoho zranit. Na základě výše uvedeného soud po zjištění všech skutečností konstatoval, že žaloba důvodná není a souhlasil s právním závěrem obou správních orgánů. Žaloba jako nedůvodnou tedy podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 2.2.2013.

Dále bylo z připojeného spisu sp.zn. 33A 34/2012 zjištěno, že žalobce proti uvedenému rozsudku kasační stížnost nepodal.

Podle § 111 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popř. bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější.

Dle § 112 s.ř.s. účastníkem řízení je ten, kdo podal návrh na obnovu řízení, a dále ti, kdo byli účastníky řízení před soudem, proti jehož rozhodnutí návrh na obnovu řízení směřuje.

Podle § 113 s.ř.s. k řízení je příslušný soud, který vydal rozhodnutí, proti němuž návrh na obnovu směřuje.

Podle § 114 odst. 1 s.ř.s. obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení

- a) o ochraně před zásahem správního orgánu
- b) ve věcech politických stran a politických hnutí

Podle § 115 odst. 1 s.ř.s. návrh na obnovu řízení lze podat ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy ten, kdo obnovu řízení navrhuje, se dozvěděl o důvodu obnovy.

Dle § 115 odst. 2 s.ř.s. po třech letech od právní moci napadeného rozhodnutí však může být návrh podán jen tehdy, jestliže byl zrušen trestní rozsudek, jímž byl soud při svém rozhodování vázán.

Dle § 115 odst. 3 s.ř.s. zmeškání lhůty nelze prominout.

Dle § 116 s.ř.s. návrh musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu se napadá, zákonný důvod návrhu, vyličení skutečností, které svědčí o tom, že návrh je podán ve lhůtě, a návrh na provedení důkazů, jimiž má být důvodnost návrhu prokázána.

Dle § 118 odst. 1 s.ř.s., soud je vázán uplatněnými důvody návrhu, to neplatí, jestliže na napadeném výroku je závislý výrok, který napaden nebyl.

Dle § 118 odst. 2 s.ř.s. shledá-li soud důvody pro povolení obnovy řízení, usnesením ji povolí; jinak návrh usnesením zamítne.

Z žaloby žalobce vyplývá, že žalobce se domáhá obnovy řízení, kdy návrh směřuje proti rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 33A 34/2012-29.

Návrh na obnovu řízení podal ke krajskému soudu 19.11.2013, přičemž uvádí, že o důvodech obnovy se dozvěděl z kupních smluv, na něž poukazoval, a jejichž kopie získal na Katastrálním úřadě v Kroměříži dne 21.10.2013.

Ve smyslu ust. § 115 odst. 1 s.ř.s. tedy návrh na obnovu podal včas, do tří měsíců, kdy se dozvěděl o důvodech obnovy.

Jako zákonný důvod pro obnovu řízení uvedl, že z doložených kupních smluv vyplývá, že manželka žalobce R. H. prodala kupní smlouvou ze dne 10.6.2013 nemovitost, kterou získala dědictvím, a to nemovitost nacházející se v panu L. F., a to tu nemovitost, kde mělo dojít k údajnému přestupkovému jednání, které bylo řešeno ve správním řízení, a to Komisí pro projednání přestupků města Kroměříž a na základě odvolání žalobce Krajským úřadem Zlínského kraje a poté, když s tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil a podal žalobu, bylo rozhodováno Krajským soudem v Brně, a to rozsudkem č.j. 33A 34/2012-299. Žalobce uvedl, že byl uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití, kdy se měl dopustit dle správních orgánů i soudu schválnosti spočívající v tom, že dne 3.3.2012 okolo 19.25 hod. v, úmyslně obtěžoval rámušem vznikajícím z tlučení do ocelových plechů přistavených k plotu na hranici pozemku V. P., kdy následně přehodil ocelovou trubku na pozemek V. P. Žalobce tvrdil, že byl uznán vinným z uvedeného přestupkového jednání, ač se ho nikdy nedopustil a toto od počátku tvrdil, v návrhu na obnovu řízení však uvádí, že je podstatné to, co zjistil 21.10.2013, tedy tu skutečnost, že nemovitost, kde mělo k údajnému přestupkovému jednání dojít, tedy na K. 2386/48, ač byla prodána manželkou žalobce L. F., byla pak následně tímto prodána manželům P., tedy těm, vůči nimž se měl žalobce dopustit přestupkového jednání. Žalobce má totiž zato, že manželé P. se snažili nemovitost manželky žalobce získat, mezi manželi H. a manželi P. nebyli dobré vztahy, a proti byla manželka žalobce pod tíhou stupňujícího se psychického nátlaku jednak ze strany manželů P. a jednak ze strany příslušných odborů MěÚ Kroměříž přinucena prodat lukrativní nemovitost v Kroměříži prostřednictvím realitní kanceláře, tedy že P. dosáhli toho, co chtěli.

Soud uzavírá, že žalobce má zato, alespoň jak to vyplývá z jeho návrhu, že manželé P. dlouhodobě na rodinu žalobce činili psychický nátlak, stejně tak bylo pro ně nepřijatelné jednání odborů MěÚ Kroměříž, proto svoji nemovitost manželka žalobce prodala, prodala ji však prostřednictvím realitní kanceláře a kupcem se stal pan L. F. Ten však, jak žalobce zjistil po krátké době nemovitost v prodal manželům Ing. V. P. a M. P., takže manželé P. svým jednáním vůči rodině žalobce přes pana F. a realitní kanceláře dosáhli toho, čeho chtěli a na základě kupní smlouvy z 25.7.2013 získali nemovitost, v níž původně žila rodina žalobce, do vlastnictví.

Soud dospěl k závěru, že návrh žalobce na povolení obnovy řízení důvodný není.

Krajský soud v Brně uvádí, že přestupkovému jednání, z něhož byl žalobce uznán vinným, se stalo dne 3.3.2012. Ze spisu Krajského soudu v Brně 33A 34/2012 vyplynulo, že skutečně vztahy mezi rodinou žalobce a manželů P., jejichž domy spolu těsně sousedily, byly dlouhodobě špatné a dle žalobce z toho důvodu, že manželé P. prováděli po celou dobu, kdy se žalobce s rodinou do domu manželky nastěhovali, což bylo v roce 2005, stavební úpravy a rodina žalobce byla ze strany P. obtěžována těmito stavebními pracemi, hlukem a prachem z rekonstrukce rodinného domu.

Problémy mezi žalobcem a jeho rodinou a manželi P., tedy sousedy, jak soud uvedl, souvisely s prováděním stavebních prací na rodinném domku manželů P. s tím, že různé problémy byly řešeny přes různé odbory Městského úřadu v Kroměříži.

R. H., manželka žalobce, na základě kupní smlouvy, jak bylo zjištěno, předmětnou nemovitost prodala L. F. 10.6.2013 a L. F. manželům P. pak nemovitost prodal 25.7.2013.

K přestupkovému jednání, z něhož byl žalobce uznán vinným, došlo 3.3.2012 a manželé P. se stali vlastníky nemovitosti, kterou před panem F. vlastnila R. H. až asi za rok a čtvrt, na základě kupní smlouvy z 25.7.2013.

Ničím nebylo prokázáno, že by paní R. H. někdo k prodeji domu na nutil, a že by ji někdo nutil, aby tuto nemovitost prodala panu L. F., který snad, alespoň takto soud pochopil z návrhu na obnovu řízení, byl domluven s manželů P. a těmito pak nemovitost po roce prodal.

Ze strany žalobce se dle názoru soudu jedná pouze o jednání účelové a spekulativní, kterým povolením obnovy řízení chce dosáhnout toho, aby bylo zrušeno jeho obvinění z přestupku a z toho vyplývají i finanční „zátěž“ s tímto řízením spojené, tj. zaplacený soudní poplatek a uložená pokuta v přestupkovém řízení a náklady přestupkového řízení, tedy aby tato finanční částka mu byla vrácena.

Soud dospěl k závěru, že skutečně, tak jako žalovaný, pokládá tvrzení žalobce za účelové a spekulativní, neboť prodej nemovitosti R. H. L. F. a prodej nemovitosti L. F. manželům P. s přestupkovým jednáním žalobce nijak nesouvisí, žádné nové skutečnosti ani důkazy najevo nevyšly, tedy důkazy ani skutečnosti, které by zpochybnilly přestupkové jednání žalobce z 3.3.2012.

Soud zde uvádí, že pokud žalobce měl zato, že se přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu, nedopustil, mohl poté, kdy v jeho neprospěch bylo rozhodnuto i Krajským soudem v Brně, věc vedená pod sp.zn. 33A 34/2012, podat proti uvedenému rozsudku kasační stížnost, tak jak byl v rozsudku poučen a pak by věc byla znovu zhodnocena a posouzena Nejvyšším správním soudem, což žalobce neučinil a toto by bylo dle názoru krajského soudu logický postup, pokud s rozhodnutím správních orgánů ani krajského soudu ohledně přestupkového jednání z 3.3.2012 nesouhlasil.

Soud pak závěrem uvádí, že důvody pro obnovení řízení shledány nebyly.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklad nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. října 2014

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně